

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad
Perfectionem per Exercitia Spiritualia**

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

Septima Dies Exercitiorum. Occupationes septimæ Diei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

SEPTIMA DIES
EXERCITIORUM

Occupationes septimæ Diei,

DISSERTATIO

Erit de Perfecta abnegatione.

Meditationes fient de Passione Christi: in tres classes dividuntur, vel sequens Ordinem Historiæ, vel secundum tres virtutes Obedientiam, Humilitatem, Paupertatem.

Si quatuor Meditationes lubet institui, quarto loco tres priores repetes, & expectat unà accipere semper tria puncta, & quidem primò tria prima simul; deinde tria secunda, deinde que tria tertia puncta simul.

Ex libello Exercitiorum lege Annorum pro tertia hebdomade, regulas ad moderandum victum, & illas, quas observari necesse est, ut vertè cum Ecclesia sentiamus.

Ex Thoma Kempensi de Obedientia Christiani, Cap. 11. & 12. lib. 2.

De Eiusdem Humilitate, Cap. 18. & 19. lib. 3.

I. Med. De Obedientia Christi morientis. 511

De Paupertate. Cap. 9. lib. 2. & Cap. 8. lib. 4.
Consideratio erit de Mortificatione interna,
& externa.

XVIII. ANNOTATIO.

Finis, & ordo tertiæ hebdomadis:
Postquam animus, &c.

XIX. ANNOTATIO.

De modo meditando Passionem
Christi.

Modus meditando Passionem Christi.

Decima tertia Veritas.

Explicata in Meditationibus de Passione
Christi.

*Integrè mihi met mori debeo & ad omnium
virtutum supremum Apicem contendere, nulli
labori, nulli operæ parcens.*

Primum punctum meditationum ostendit,
quod Obedientia, Humilitas, & Paupertas
Salvatoris nullos ex Patientis parte limites
admisit, utpote qui re nulla sibi reservata
purissimè DEO holocaustum se obtulerit, ut vir-
tutes illas quàm perfectissimè in se exprimeret.

Se-

Secundum maximam, & incomparabilem
 earundem virtutum sublimitatem ob
 ponit, quæ ex eo apparebit excellentior,
 illas Redemptor noster inter difficultates
 bissimas exercuerit, cum & ipse, & quidam
 ad eum pertinebat, dignitatis esset incomparabilem
 hensisibilis ob Divinitatem sibi conjunctam.

Tertium exteriorum harum virtutum
 fectionem exhibet, quæ ex eo præcipue
 quod ex Charitatis imperio profecta sunt,
 Circumstantiarum apparatu, qui, quidam
 actum est, reddidit excellentissimum. Ex
 denique concludam, quod, cum statuerim
 lam prætereire occasionem memet humili
 pro Divinæ Gloriæ Augmento, necessariam
 consequens sit, ut JESUM morientem sequi
 & integrè mihi moriar, ut ad harum virtutum
 summam, qua licebit, perfectionem enitar,
 tegrè me impendam, & totum infumam
 pretiosum harum virtutum decus consequatur.

Meditatio.

De Obedientia Christi morientis.

Oratio præparatoria ordinaria.

I. PRÆLUDIUM. Contemplabor Christum
 in horto montis Olivæ, in domo Annæ,

in Prætorio Pilati, & in monte Calvarie, sedulo interim observans, quid ubi viseretur, quidque patiat, ut obedientie mandatis parere.

II. PRÆLUDIUM. Collocabo me ad pedes Christi Crucifixi.

III. PRÆLUDIUM. Gratiam rogabo cognoscendi Perfectionem Obedientie SALVATORIS, eamque ad ejus imitationem in me quoque exprimendi.

I. P U N C T U M.

Latitudo Obedientie Christi Morientis.

Consideranda.

Infinite quodammodo latitudo fuit Obedientie SALVATORIS nostri, sive effectum ipsum considerare lubeat, sive voluntatem, quam habuit obediendi exactissime. Primum enim omnium generi hominum, nullo penitus excepto, obsecutus est. Sicut igitur interno Voluntatis motu eterno Patri suo obedivit, ita externis etiam personis, ut eidem obtemperaret, subesse voluit, tum illis, quibus aliqua fuit Autoritas, ut Caiaphæ, & Pilato, tum illis, qui ex horum consensu & permissione in eum sæviebant, ut Ministris

Kk

stris

stris Pontificis, Judæis, Prætorianis militibus
 omni genere injuriarum absque imperio in
 lum furentibus. Et si cum Herode loqui re
 savit, ac de accepta alapa conquestus est, idcirco
 hoc factum est, quod nulla in his actibus DE
 per hos homines obsequendi occasio fuerit.

Secundò, quidquid imperabatur, exequutus
 est, & passus, quidquid illatum est injuriarum
 atque ita in effectu nullum admisit finem
 demptoris mei obedientia. Sed longè adhuc
 nùs voluntas habuit limitem. Obtulit enim
 æterno Patri suo ad ampliora supplicia toleran
 da à pluribus, diutius, & in pluribus etiam
 cis, nullâ in his omnibus usus restrictione.

Affectus.

1. Quàm dignus es, O bone JESU, qui
 sim Obedientissimus dicaris, qui omnibus
 quoad omnia tam sincerè obtemperas. 2. Mi
 mi JESU, per integerrimam subjectionem ob
 dientiæ tuæ, ut rebellionem ego meam, & pe
 vicacem animum tandem erubescam. 3. O
 dignus quidem sum, qui Divinæ Virtutis hujus
 quoquo modo fiam particeps; sed quomodo
 pro infinita Bonitate tua impertire illam de
 deras humano generi, & in nobis expressam
 dere cupis, en tibi me supplicem & humillimam
 precibus flagitantem, ut ecclestis hujus de
 par

particulam aliquam & mihi digneris indul-
gere. 4. Si obediens victorias loquitur, eja mi
ESU, obedientissime Triumphator! refracta-
riam hanc voluntatem meam tibi subjuga,
neque permitte, ut unquam virtutis hujus officii
negligam, quam tanti, ô æterna sapientia,
fecisti, ut tantis eam impensis nos doceres.
Accende in me tam generosum obtemperandi
tibi desiderium, ut nolum, angustam esse dein-
ceps obedientiam meam: sed fac, ut ab hoc
momento, te amandi, & imitandi studio obedi-
re velim omnibus, quoad omnia. 6. En tibi me,
ô bone Jesu, tuisque voluntatibus devotum, ego
na in manibus me tuis pono, sicut te in æterni
tati Patris manus tradidisti. Dispone de me, ut
sanctissimæ tuæ Voluntati placitum fuerit, ob-
temperabo auxiliante Divinâ gratiâ tuâ iis
omnibus, qui potestatis in me aliquid à Divinâ
Providentiâ tua acceperint, quidquid sit, quod
imperaturi sunt.

II. P U N C T U M.

Sublimitas Obedientiæ Christi
Morientis.

Consideranda.

Incomparabilis prorsus fuit sublimitas obe-
dien-

Kk 2

dien.

dientia morientis Filij DEI, utpote exercitia
 rebus omnino difficillimis. 1. In iactura rerum
 omnium, quæ quidem hominum nobis magis
 volentiâ possint eripi; qualia sunt quies animi
 & corporis, voluptas, honor, & vita. 2. In
 lerantia malorum omnium, quotquot sunt
 quæ homini gravia possunt accidere, quæ
 sunt, corporis, & animi dolores, contemptus
 infamia, malevolentia hominum, &c. 3. In
 nique in conjunctione omnium iacturarum,
 dolorum acerbissimè torquentium, uno
 demque tempore.

Præterea fuit hæc obedientia positivè
 ta ob infinitam obedientis dignitatem, quæ
 lorem infinitum indidit. 1. Minimæ suæ
 actionum. 2. Minimo illi bono, cuius iacturam
 ultro subiit. 3. Levissimo etiam dolori, qui
 libens passus est.

Affectus.

I. O ardua nimium, & Divina obedientia
 subimitas, æquis pro meritis te æstimasset
 quam, nisi cœleste pretium tuum ex Filij DEI
 subiectione nobis innotesceret! 2. Satis
 que, quid rerum agas, intelligis Sapiens
 Jesu, perdis omnia, ne obedientia decus
 das. Quanti ergo hoc in divino tuo consilio
 3. Quid verò ô bone Jesu, pretiosior ergo ob
 dies

entia sit, quàm Dei-Hominis Vita? Ita reve-
necessè est, ut judicem, postquam te video
obedientiam vitæ tuæ prætulisse. 4. Quaquam
fallor ego, si te vitam tuam perdidisse sentio.
Non perdidisti vitam mi Jesu, sed supremâ il-
lam Perfectione decorâsti: dixisti quidem, obe-
dientiam cibi instar tibi esse, at non minùs dice-
re tibi licuit: Eandem & vitam tibi esse, quan-
doquidem, quidquid vixisti, aliud non erat,
quàm obedientiæ perenne exercitium. Cùm er-
go triumphet nunc in coelis obedientia tua, sa-
ne & vita tua ad perfectionis absolutæ apicem
erast. 5. Vivam mi Jesu, vitâ hâc! nutriatur
anima mea cœlesti hoc cibo, & fac, ut nihil
unquam, ex caducis rebus cum Divino bene-
placito tuo æquare audeam. Moriar sanè milli-
& millies, ut obediam, neque vel momentum
vitam, nisi eo fine, ut æternum tibi obsequar.

III. П У Н К Т У М.

Comites Obedientiæ morientis
Christi.

Consideranda.

Fuit Obedientia morientis Filij Dei, etiã
quoad circumstantias, eò usque integra, ut nihil
perfectionis sit, quod non in se complectatur.

Kk 3

Fuit

Fuit enim mansueta, impigra, & plena amoris tenerrimi. 1. Nihil unquam acerbioris animi apparuit in omni Patientis Christi gestu, sed mansuetissimè cum illis ipsis semper egit, à quibus fatales injurias receperat. 2. Ea semper alacritate, & promptitudine obedivit, quasi si delicias invitaretur, quantumcunque gravia essent, quæ imperata sunt. 3. Omnis ipsius obedientia ex infinito amore erga æternum Patrem suum, & ex studio infinito promovendæ gloriæ Dei Divinæ Gloriæ profectum est. Atque in nullo inter imperata discrimine, singula eodem amoris spiritu, & affectu excepit; eo fine, ut æterno Patri suo placeret.

Affectus.

1. Intelligo, ô Magister Sapientissime, qualis esse debeat obedientia mea, sed unâ etiam video, quantum ab illa miser adhuc recesserim. 2. Fac, mi JESU, ut ad tuum me penitus exemplar conformem. 3. Erubescio nunc refractaria excusationes, quas, ne obedirem impigre, toties opposui majorum imperiis. Da mihi mansuetudinem illam imitari, cum qua tu, ô bone JESU, velut agnus lupis voracibus obsecutus es. 4. Indignor acerbis animi mei motibus, quibus imperia mihi molestiora excepi, cum ad tui imitationem exultare debueram: sed fac, ut deinceps

ps aliò animus meus , quàm ad voluntatis
teruæ placitum non respiciat, atque ita nun-
quam nisi exultanter obtemperet. 5. Super
omnia autem Divinam Charitatem diffunde
in animo meo, quæ me faciet obedire solo Divi-
næ Voluntatis tuæ intuitu, non ad aliud respi-
ciendo, nisi ad illud Divinæ Gloriæ tuæ bonum,
quod infinita Bonitas tua ex obedientia mea
vult elicere, quidquid tandem sit, quod impera-
tur. 6. Indignus quidem sum, qui unquam ad
hanc favorem pertingam; sed placeat infinitæ
Majestati tuæ, ejus aliquam mihi spem indulge-
re, utpote supplicanti per infinitum meritum
perfectissimæ obedientiæ tuæ.

Colloquium erit cum Patre æterno, rogan-
do ipsum per infinitam complacentiam, quam
ex obedientia Filij sui habuit, ut gratia mihi de-
tur imitandi perfectissimam ejus subjectio-
nem, &c.

Compendium Meditationis.

De Obedientia Christi morientis.

Oratio præparatoria.

I. PRÆLUDIUM. Breviter totam Christi Pas-
sionem percurram, sequendo ipsum per omnes
K k 4 ejus

ejus stationes; & considerando ubique, quomodo
in omnibus, quæ agit, quæque patitur, obedientiam
exercet.

II. PRÆLUDIUM. Ad Pedes Crucifixi Salvatoris
mei stabo.

III. PRÆLUDIUM. Postulabo gratiam agnoscendi
Perfectionem obedientiæ Salvatoris mei, & illam in
summa perfectione imitandam.

I. PUNCTUM. Obedientia Christi nullam
latitudinem terminos admittit. Obediuit enim
omnibus, quoad omnia, promptus obedire paratus
fuit, quoad plura, & ita æterno Patri gratias
agat, atque

II. PUNCTUM. Incomparabilis fuit in
limitate, qua exercebatur in rebus difficillimis
in jactura maximorum bonorum, & gravissimorum
dolorum tolerantia, uno eodemque tempore.
Fuit item positivè infinita obedientiam
Divinæ Personæ dignitatem, quæ ad
omnes, omni boni cujuscunque gratia, &
cujuscunque doloris tolerantia, in fine
tunc aliquem valorem addidit.

III. PUNCTUM. Omnem, quæ dari potest
perfectionem complexa est, ob circumstantiarum,
quæ comitatae illam sunt, indolem, quæ
mansueta fuit erga proximum, in se alacris, et
DEUM plena accenso amore.

Colloquium fiet cum æterno Patre cum ro-
gando, ut imitandi gratiam dignetur elargiri
per infinitum gaudium, quod ex obedientia Filij
conceptit.

Meditatio.

De Humilitate Christi morientis.

Oratio præparatoria.

I. PRÆLUDIUM. Videbo Salvatorem meum
in monte Oliveti, in domo Annæ, Caiphæ, &
Prætorio Pilati, in Palatio Herodis, & monte
Calvariæ, attendendo, quid in singulis his locis
patitur, ac patiatur, & advertendo, quod, quidquid
obis agit, aut patitur, id omne ex humilitate
fit.

II. PRÆLUDIUM. Ad Pedes Crucifixi mei
Redemptoris me collocabo.

III. PRÆLUDIUM. Gratiam rogabo cogno-
scendi perfectionem humilitatis Redemptoris
mei, eamque ad summum cum ipso apicem
perducendi.

I. P U N C T U M.

Latitudo Humilitatis Christi
morientis.

Consideranda.

Illimitata fuit Humilitatis Filij DEI mo-
rientis.

K k § rien-

rientis latitudo, tam in effectu, quam quoad
 luntatem profundius identidem se humili
 Primò infra omne hominum genus se humi
 liavit. Pertulit injurias à summis, medijs, & in
 finis; neque recusavit ab ullo se contempn
 cundò non est vilipensio, quam non expect
 fit, neque contemptus, quem non toleravit.
 Humiliatus quoad animi bona, cum ab He
 de pro stulto traduceretur: quoad dignitate
 suam regiam, cum à Judæis, & militibus
 tanquam commentitius Rex irrideretur; quoad
 Personæ suæ Divinitatem, cum tanquam
 phemus damnaretur; quoad sanctitatem suam
 cum inter duos latrones medius, tanquam
 que nequior crucifigeretur; quoad doctrinam
 suam, cum palàm tanquam seductor accusa
 tur; quoad Discipulos suos, cum ab uno
 rum proderetur, à Principe eorundem neg
 tur, desereretur ab omnibus; quoad miracula
 sua opera, cum illa Diaboli ope perfecisse
 ceretur, neque jam vires illas censeretur habere
 quibus se ex infami supplicio posset eximere.
 quoad beneficia sua, cum ab iis ipsis reus mero
 declamaretur, quibus illa inapenderat. Ita
 effectu nullum ejus Humilitas finem habuit.
 Sed longè adhuc latiùs voluntas se extendit,
 quâ se æterno Patri suo obtulit ad quascunque

et ignominias, nulla adhibita exceptione, orandas.

Affectus.

1. Quam merito, mi bone Jesu, humilem te te dicis, qui ita infra omnes, & in rebus penitentiis omnibus te demittis ! 2. Facis per humilitatem tuam, ut meam ego superbiâ erubescam. Indignus quidem sum, qui virtutis hujus celesti ornamento doner, sed quandoquidem pressam illam in hominum mentibus videre desideras, qualem in te æternus Pater tuus amat, in tibi animum meum, bone Jesu, ornandum habet, divino hoc decore. 4. Si verum est, quod, qui se humiliat, exaltari debeat, & humiliari ex adverso, qui se exaltat, æquum omnino est, ut, qui humillimus fuisti, exalteris, & gloriosas subjugatâ tibi arrogantiam meâ. Fac ergo, ut nunquam ab hujus virtutis studio desinam, quam tantopere amasti, & tantis impensis donere nos dignatus es. 5. Inflamma in me desiderium humilitatis tam generosum, quod limitum planè sit impatiens: & fac, ut ab hoc momento, tui imitandi studio, nihil excipiens, infra omnes, & in omnibus me deprimam. 6. Animum, mi Jesu, desidero, sequi te quàm integerrimè, & inter peculiare gratias, ac beneficia tua numerabo, si infamiæ, & vil-

lipensionis tuæ profundissimæ participem
facias.

II. PUNCTUM.

Sublimitas Humilitatis Christi
morientis.*Consideranda.*

Ardua fuit supra omnem æstimationem
militas morientis Filij DEI, quia exercitia
circa res omnium difficillimas. 1. In jactura
honoris, justissimè Ipsi debiti ob unionem
postaticam, cujus tamen Divinitatis gloria
ultra ipse semper occultam tenuit. 2. Quia
in infinitis laudibus, quas singulæ DEI-hominum
actiones merebantur, contemptus, & opprobria
recipit. 3. Quia augebatur ejus ignominia
circumstantiarum ad id idoneam conjunctio-
nem: omnes enim illi, qui passim pro sacrosanctis
oribus habebantur, uti erant Sacerdotes, &
doctores, quin adeò populus universus, contra
ni postulato ad necem, eum petiverunt: post
positus item est infami cuiquam latroni,
quem meritò omnes oderant. Supplicium
decretum, quo nullum aliud fuit ignominiosius.
Executio supplicij facta in meridiei clarissima
ma luce, concursu Judæorum, & omnium gentium
tium, ad paschale festum convolantium,

merabili, & coram illo populo, cui antè ob
strinam, & miraculorum frequentiam ad-
rationi semper fuerat. Denique in tormen-
tum intensione acerbissima, in quibus vel
erum animal compassionem mereretur, nihil
e, nisi blasphemias & opprobria expertus est.

Præterea fuit hæc Filij DEI submissio positi-
vè infinita, ob Personæ Divinæ dignitatem, quæ
vorem dedit infinitum. 1. Minimæ ejus actio-
2. Jacturæ, qua se gloriâ, quantumvis mi-
nimâ, ultro spoliavit. 3. Contemptui, utcun-
que in speciem leviculo, quem sustinuit.

Affectus.

1. Quis humilitatis tuæ, O bone JESU,
nobilitatem agnovisset unquam, nisi tu ipse di-
miseris manifestare eam nobis. 2. Scis, mi
Jesu, quid agas, neque inconsideratè sustines,
quæ pateris, & tamen perdis omnia, ne humi-
litem perdas. Ah! quàm pretiosum ergo
thesaurum nobis aperis! an ergo nobilior erit
humilitas, quàm DEI-hominis omni thesauro
pretiosior vita? Ita sanè sentiendum est, post-
quam humiliationes etiam cum vitæ tuæ jactu-
suscepisti. 4. Intellego, mi Jesu, quid tara
prodigiosa tui depressio sibi velit. Honorare
scilicet Divinæ Personæ tuæ demissione volui-
Divinam hanc virtutem, ac si mihi diceres,
illam

illam pro meritis suis satis honorari non potest, nisi
 et si omnes puræ creaturæ in nihilum suum redire
 rent, ut hanc virtutem, prout digna est, gloriæ
 fam facerent. 5. Fac O bone Jesu, ut tantis
 pensiones meas faciam, ut nulli bono illas
 habere velim: fac, ut aliud deinceps
 votis non sit, quàm contemni, neque
 velim, nisi in abjectione, & vilipensionibus

III. PUNCTUM.

Comites Humilitatis Christi morientis.

Consideranda.

Fuit etiam quoad circumstantias humilitatis
 morientis Redemptoris nostri tam perfecta
 quàm esse ullo modo poterat: fuit enim
 ficentissima, alacris, & plena ardenti-
 ma charitate. 1. Nunquam indignatus
 est contemnere se, sed ex adverso, quod
 quid concessit æternus Pater beneficiorum
 fieri, id omne lubentissimè iis indulgit; Petrus
 enim unico amabili intuitu convertit, Apollonem
 lis libertatem à comprehensoribus impetravit,
 Malchum sanavit, pro Crucifixoribus oravit,
 Passionis suæ merita pro illis ipsis obtulit,
 bus invidia tanquam instrumentis usâ est
 torquendum ipsum. 2. Jucundè & libenter

non potest, nihil ex ullo supplicio admittens tri-
a suum, postquam semel in horto decretum illud
est, gloriando solummodo Passionis Calice sibi statuit. 3. Quid-
ut tantum pertulit, amor imperavit adentissimus erga
no illas, æternum Patrem, & Divinam ejus Gloriam,
eps nihil inter humiliationum diversa genera
que gloriando sit discriminis, sed omnia uno eodemque
fionibus affectu placendi æterno Patri suo amplexus est.

Affectus.

1. Ex abjectione tua, Sapientissime Magi-
strer intelligo, quo eniti deberet humilitas mea;
sed, heu! video, quàm procul à cœlesti hujus
Virtutis culmine remotus etiam nū sum! 2. Fac,
obsecro, mi JESU, ut tuam in me depressio-
nem exprimam. 3. Erubesco jam toruos illos
oculos, quibus oblique & lividè aspexi, quos in
quantumvis levicula, vel contempsisse me,
vel non satis veneratos me esse suspicatus sum.
Abl quàm longè à mansuetissimo corde tuo ad-
duc abssum! da mihi sectari tandem tuam, mi
JESU, in injuriis meis mansuetudinem! 4. Fiat,
mi Jesu, in hoc corde meo, imperii tui benefi-
cio tranquillitas beata, & sedentur turbæ, quas
contus experior, cùm honori meo adversum ali-
quid contingit. Scis, mi Jesu, quantum vel
minimus me contemptus cruciet! fac ergo, ut
in humiliatione mea Gaudium potius, & paci-
ficam

ficam delectationem capiam. 5. Super omnia
autem divinæ tuæ charitatis calcibus
mum mihi inflamma, ut lubens humiliter,
Bonitatis tuæ infinitæ intuitu, neque aliis
contemptibus meis considerem, quàm beati
placitum tuum. 6. Fateor equidem, indignum
me tanto favore tuo esse, sed spero tamen
quia per infinita Humilitatis tuæ merita
postulo.

Colloquium erit cum Patre æterno, quod
rogabo, ut gratiam mihi largiatur imitandi
demptorem meum, obsecrans per infinitum
neplacitum, quod habet in Humilitate
sui.

Compendium Meditationis.

De Humilitate Christi Morientis.

Oratio præparatoria.

I. PRÆLUDIUM. Breviter Passionem Christi
sti percurram, ad omnes illum Stationes
quendo, & considerando, quid ubique agat,
patiat ex humilitatis perfectissimæ merito.

II. PRÆLUDIUM. Ad pedes Crucifixi
Redemptoris stabo.

III. PRÆLUDIUM. Gratiam petam cogitandi
scendi perfectionem humilitatis Redemptoris
mei, eamque cum ipso in me exprimendi.

I. PUNCTUM. Latissima fuit sine terminis Christi humilitas, quia contemptus est ab omnibus, & in omnibus, quæ quoquo modo ad eum pertinebant, & paratus insuper fuit, si ita aeterno Patri suo placuisset, profundius adhuc opprimi.

II. PUNCTUM. Altissima fuit Redemptoris nostri humilitas, quia exercita in rebus difficilissimis; quæ sunt jactura honoris tantæ Personæ debiti: omne genus contemptuum cum circumstantiis, infinite quodammodo humiliantibus toleratum. Fuit insuper sublimitas humilitatis hujus positivè infinita ob infinitam Dignitatis Personæ Dignitatem, quæ valorem infinitum addidit omnibus actionibus, omni honoris spoliati, omni demum contemptui.

III. PUNCTUM. Perfectissima fuit humilitas quoad circumstantias, quia benefica fuit erga proximum, in se alacris, & ex amore erga DEUM incensissimo profecta.

Colloquium cum aeterno Patre, à quo imitandi hanc virtutem petes Gratiâ per infinitum gaudium, quod habuit ex humilitate morientis Filij sui.

*Meditatio.*De Paupertate & Tolerantia Christi
morientis.

Oratio præparatoria ordinaria.

I. PRÆLUDIUM. Contemplabor Christum
in horto, in domo Annæ, & Caiphæ, in Prae-
torio Pilati, in Regia Herodis, in monte Calvarie,
considerans ubique quid agat, & patiat ex
ro, & genuino Paupertatis angustissimum
spiritu.

II. PRÆLUDIUM. Ad Pedes Crucifixi Do-
mini mei stabo.

III. PRÆLUDIUM. Graciam flagitabo,
cognoscam patientissimam Servatoris
Paupertatem; Ejusque perfectionem unâ
ipso sectari statuam.

I. P U N C T U M.

Latitudo Paupertatis Christi
morientis.*Consideranda.*

Latissima fuit, & sine ullo limite Paupertas
Redemptoris mei, tam in effectu, quam, quæ
illa, quæ ex spiritu Paupertatis insuper tolerat

voluit. 1. Omni voluptate, omnique commo-
to corporis ultro se spoliavit; neque permisit,
ut clara Divini vultus visio ita animam recrea-
ret, ut facilius esset enormium dolorum, quos
perulit, tolerantia. 2. Nihil ad ipsum pertine-
bat, quod non exquisitè torqueretur; anima
in Passione sua imaginatione cruciata est;
oculi tum loci, tum instrumentorum mortis
sua, tum denique tortorum, & mortem rabio-
se ipsi procurantium crebro intuitu; aures tum
simplici Petri negatione, tum blasphemis, &
Judaeorum falsis accusationibus, tum publicâ,
& clamorâ totius populi contra ipsum damna-
tione, atq; horrendis in ipsa Crucifixione inimi-
corum suorum conclamationibus, tum ignomi-
nis Divinæ, & Regiæ suæ Majestati dictis, tum
impulsa Pilati sententiâ, tum diris illis, quibus
tota plebs tanquam Cruciarium devovebat,
tum denique blasphemis mali latronis expro-
bationibus. Odoratus torquebatur pestilenti
scentis, in quo mori debuit, fœtore. Gustus fel-
is, & aceto, nec non siti intolerabili affligeba-
tur ob deperditam ingentem Sanguinis effusi
copiam. Denique patiebatur à manibus, co-
natos & verberum omne genus infligentibus;
capitis, quæ Sanctissimam faciem totam defæ-
cerunt; à corona spinea, quæ totum Sanctissi-
mum

mum Caput confixit ; à clavis, qui partes
num, pedumque nervosissimas penetravit
à flagris, quæ pellem ferè integram à carne
pararunt. Ita in effectu passus est profusam
randa. Sed longè adhuc latius desiderium se-
tendit, quo æterno Patri suo se obrulit ad
omnia, quæ porrò æternæ Patris Voluntati
citura essent, libentissimè toleranda, nullo
narum fine, vel discrimine.

Affectus.

1. Quàm justè, mi Jesu, vir dolorum
ceris, cujus & corpus, & animam tam acer-
undique tormenta premunt. 2. Ah! quàm
fundunt hi dolores tui, mi Jesu, delicate
sualitatis meæ blandimenta, quæ
3. Dignus equidem non sum, qui ullo modo
lorum tuorum fiam particeps, sed quoniam
infinita Bonitate tua desideras, ut illi tecum
hi communes sint; en me, Bone Jesu, parat
in flagella tua, & supplici voto illa postulanti
4. Si pro dolore, quem injustè quis patitur, tan-
tundem gaudij debet respondere, & si pro
ptate, quam contra jus, & æquitatem verum
est quispiam, tantundem debet recipere tormen-
torum, justum est, mi Jesu, ut, cum in præ-
da dolorum omnium abyssis fluctuaveris, in-
celsissimè nunc gaudeas, & delecteris, vindictam

de inordinatis voluptatibus meis justissimam
lumendo, & crucifigendo tecum sensualitatem
meam. Ne permittes igitur, ut unquam ab
amore tuorum dolorum desinam, quos tam im-
pense dilexisti, & quorum tolerantiam tanto
Sanguinis tui pretio nos docuisti. 5. Accende
in me nobile illud desiderium, arctius semper
Paupertatem, coercendis affectibus meis im-
moderatis tam idoneam contrahendi. Fac, ut
ab hoc momento nullas tibi orbitas ponat, sed
ad exemplum tuum, & amore tui, quidquid
asperum, & inamoenum est, amplectetur. 6. De-
sidero, mi Jesu, animitus quoad omnia imita-
ri te. Sed nihil ita mihi dulce fuerit, quam te-
cum cruci confixum in doloribus mundo, & mi-
hi totum emori.

II. PUNCTUM.

Sublimitas Paupertatis & Tolerantiae
Christi morientis.

Consideranda.

Incomparabilis fuit arduitas Paupertatis mor-
ientis Filij DEI, quia tolerata in rebus acer-
bissimis, qualia sunt: 1. Esse à DEO Patre
derelictum, ex quo orta est amaritudo animi
incredibilis. 2. Erat dolorum sensus vivacis-
simus

simus ob corporis perfectissimi delicatissimi
indolem. 3. Summus dolor animi & tristitia
gravissima, quam ultro in se admisit DEI Filius,
ob mala, quæ passus est; ob Sanguinis precio-
sissimi, quem effudit, jacturam; & præcipue
injurias æterno Patri peccatorum totius mun-
di enormitate factas. Quæ tristitia, cum con-
formis amor fuerit, quo æternum Patrem con-
plectebatur, & gloriam ejus maximam delecta-
rabat, necesse est, ut, sicut amor hic, & desiderium
nullos admisit limites, ita infinitus quoque
dolor ille ac tristitia fuerit. Præterea fuit hæc
Jesu morientis tolerantia positivè infinita
infinitam Personæ dignitatem, quæ valde
dedit infinitum actioni cuius minimæ, volun-
tatis cuius levissimæ, cuius jacturam ultro
admisit DEI Filius, & demum dolori cuicumque
visissimo, quem Deificata hæc Humanitas pati
batur.

Affectus.

1. Quis Paupertatis tuæ dolorosissimæ
agnovisset, mi Jesu, nisi tu ipse id nobis
manifestasses! 2. Quis dubitet, Sapientiam
Jesu, quin probè nôris, quid agas, neque
consideratè patiaris; & tamen perdis omnem
ut pati possis amplius. O Mirabilem namque
mercaturam! 3. Ergo pati posse nobilitatem

quid est, quàm DEI vita? Ita sanè, nam vitam non recusas perdere, ut patiaris. 4. Intellego, quo consilio hunc amoris excessum non horreas. Non tibi volebas vivere, sed Patri tuo; hinc est, quòd pati potius pro aeterni Patris honore velis, quàm tibi vivere. 5. O ut vivam vitâ hâc! fac, mi Jesu, ut nihil illi præferam, cui tu posthabere voluisti omnia; moriar sanè millies, ut patiar, vel si tibi ita lubet, nunquam moriar, ut nunquam non patiar!

III. PUNCTUM.

Comites Paupertatis & Tolerantiæ Christi morientis.

Consideranda.

Perfectissima quoad omnes circumstantias fuit Paupertas morientis Christi: fuit enim patiens, fortis, & amore plena. 1. Nunquam vel contra tormenta, vel contra tortores, ne quidem levissimè, indignatus est; sed ita semper mansuetus & quietus animo, ut si nihil omnino esset, quod pateretur. 2. Adèò ad tolerandum generosus fuit, ut prodigiosè ad ampliora supplicia vitam conservârit. 3. Quidquid toleravit, ex amore passus est flagrantissimo erga aeternum Patrem, & Divinæ ejus gloriæ

gloriæ incrementum. Ita nihil inter dolorem
discriminis admittens; omnes promiscue
plexus est ex uno eodémque amoris impul-
sac placendi æterno Patri desiderio,

Affectus.

1. Intelligo ô Divine Magister, quâ per-
fectione ego Paupertatem tuam imitari debeam
& tecum pati; sed heu! quàm nihil illorum
corum ego in me reperio, quibus te orantem
veneror! 2. Fac, obsecro, mi Bone Jesu,
ad tuum me exemplar penitus conformem
3. Ah! quàm erubescō nunc, quòd ignavia
tius sensualitati meæ indulserim, toties im-
tenter id omne declinando, quòd minus app-
titui meo commodum arbitratus sum! am-
hoc pectus generoso illo Spiritu, qui me mihi
nitus emori, & quidquid acerbū accidit, labo-
ter amplecti faciat. 4. Indignor mihi, cum
mini, quoties ignavâ sollicitudine amoliri a-
etiam leviusculas adversitates laboraverim, ut
illas promptè amore tui debuissē perpe-
5. Da, mi Jesu, ut ita pati deinceps desiderem
ut inter peculiare gratias tuas numerem, si quæ
adversæ, quod me affligat, immissurus es. 6. In-
dignus quidem hoc tanto beneficio tuo sum, ut
dabis id, ut spero, supplicanti per illam ex-
mam, quam in Cruce tua passus es, paupertatem

Colloquium dirigetur ad æternum Patrem, quem rogado, ut gratiam mihi tribuat imitandi Redemptorem meum, supplicans per infinitum gaudium, quod habuit ex pretiosissima Filij sui tolerantia.

Compendium Meditationis

De Paupertate & Tolerantia Christi morientis.

Oratio præparatoria.

I. PRÆLUDIUM. Breviter totam Christi Passionem percurram, ad omnes Eum stationes sequendo, & contemplando, quidquid ubivis egerit, passusve sit ad Paupertatis afflictissimæ leges.

II. PRÆLUDIUM. Ad Pedes Crucifixi Domini mei me collocabo.

III. PRÆLUDIUM. Gratiam postulabo cognoscendi dolorificam Salvatoris mei Paupertatem, ejusque summam Perfectionem unâ cum ipso consecranda.

I. PUNCTUM. Latissima fuit Paupertas morientis Filij DEI, neque ullos scivit limites. Omni enim solatio destitutus, in omnibus animæ suæ facultatibus passus est diversissima, & promptus fuit ad plura, si ita æterno Patri fuisset lubitum, toleranda.

II. PUNCTUM. Altissima fuit, quia passio est res omnium difficillimas, internam amarae desolationem amarissimam, dolores corporales acutissimos, tristitiam ultero assumptam gravissimam. Fuit insuper positivè infinita obliuio tam Personæ dignitatem, quàm infortiè pretiosas fecit omnes ejus actiones, quas excoecavit omne solatium, quo se spoliavit, omne supplicium, quod passus est.

III. PUNCTUM. Fuit denique & quoad circumstantias perfectissima, quia mansuetudo in proximum, quia in se generosa, & amor in DEUM flagrantissima.

Colloquium erit cum æterno Patre, quod precabor, ut mihi gratiam concedat in hac Paupertatem arctissimam Redemptoris meo obtestando illum per gaudium, quod cepit etiam

dem hac Unigeniti sui Paupertate.

DISSERTATIO

Pro Septima Die.

De perfecta abnegatione.

ENtibi, bone lector, negotium sanè quàm difficile, ad quod tamen Redemptor tuus te invitat, ut id, dum porrò vives, exer-
ceas. Id verò est, ut naturali vitæ, quam ha-
beris secundùm affectuum tuorum impetum
transisti, finem denique statuas, & deinceps su-
pernaturalem aliquam ordiaris, id est, mori tibi
necesse est, ut soli DEO vivas. Considera:
quanti momenti res sit, quam propono, quæ
meda eò te perductura sint, & tandem quid stu-
dij in hoc negotium impendi deceat?

I. Ingens profectò bonum sit, necesse est,
quod ex hac tuimet abnegatione in te redunda-
bit, quando infinita Sapiencia tam caro illud
pretio venale nobis proponit. Certè, tibimet
renuncies, oportet, si bonum illud gestis
consequi, minus aliquid nequaquam sufficit;
multa tibi heri de divitiis, honoribus, volupta-
tibus relinquendis dixi; si persuasi, & eum tibi
annuum indidi, ut hac vitæ temporalis com-
moda promptè abiiceres, multum jam est,
quod obtinui, longè jam in Spirituali via pro-
gres-

gressus es. Cæterùm nondum ad extrema
neris pertigisti; rejectis enim omnibus, tempus
etiam, ut relinquas, necesse est.

Ad hoc, cum primùm Salvatoris nostri
tes capisti sequi, temet velut sacramento
dam obstrinxisti. Audi ducis tui Verba:
*vult venire post me, abneget semetipsum, & acci-
pat crucem suam, & sequatur me.* In cruce
cum ipso, si sincerè sequi lubet, ascendas non
est, & illic confixus perseveres, dum cum
moriaris. Res utique sat̄ ardua, & hæc
ta illa hominis crucifixi cum Jesu, de qua
Paulus loquitur, cum asserit: *Iustum est
vivere. Nempe carnis, & sanguinis concupiscentiæ
audienda non sunt, neque admittendæ sunt
mum humanæ rationes, sed quicquid vivit
ex Jesu Crucifixi legibus & doctrinis vivit
necesse est, nobis videlicet, & toti mundo
tui. En tibi, quæ deinceps Vitæ tuæ funis
ratio, infestissima semper amoris proprii
catis appetitibus: hunc enim cum uno idem
scindere non possis, remanente nimirum
semper stipite, illud tamen omittere nunquam
debes, ut ramos, & maligna germina
identidem gignit, generosè refecet; neque
tentus sis illa naturæ desideria non audire,
bus delicias suas à te exigit, sed affligas*

extrema
ibus, temp
is nostris
amento
Verba:
ipsum.
In cruce
endas mo
um cum
& hanc
su, de qu
ultum ex
inis. C
tendz in
quid v
inis v
mundo
tuz fun
proprij
n uno
mirum
ere nunq
mina
neque
audire
ligas in
re

bellum animi tui partem, & id omne animosè
requendum illi imperes, quod ut horridum,
difficile abominari solet.

Cave horreas ad hæc præcepta, & amoris
proprij questibus, ac lamentis ejus attendas; sat
scio, omnem ille operam adhibebit, ut persua-
deat, tam esse tristem, & intolerabilem hunc vi-
vendi modum, ut amoris planè nihil mereri
possit. Sed, ut dixi, ex fide hîc oportet vivere.
Obstrue igitur animum humanis rationibus, &
ad æternitatem mentis oculos erige; vide, quid
illuc generosi fructûs ex viva hac morte, vel
mortua hac vita pullulet. Mori debet granum
in terram jactum, ut fructum pariat. Neque
sunt alia, quæ boni nomen promerentur, nisi
quæ in Patria nobis servantur, & terrestrium
jacturâ comparantur; quæ in terris vanissimi
amatores diligimus, bona non sunt, fallaces
bonorum umbræ sunt. Si quid verè gestis vive-
re, in cruce vive: Hæc est immortalis illa vi-
ta, quæ utique cum nullis terræ thesauris com-
paranda est. Credis utique, quod assero, bona
gloriæ cœlestis omnes vitæ hujus delicias lon-
ge anteire. Firmissimè, nihil dubito, assentiris.
Ergo seriò hanc æternarum Opum præstantiam
expende, & sanè fieri non poterit, quin dulcis
illa

illa mors futura sit, quæ vitæ tam beatæ futu-
est genitrix.

Sed nimirum admitti ad hæc gaudia de-
ras, quin abiicias, quæ hîc videntur dulcia, quæ
tibi met, ut dixi, renuncies, & penitus mori-
Rem desideras, ut parcissimè loquar, par-
xam, & quam nunquam assequeris. Aspice
auctorem fidei tuæ, & Consummatorem
Nunquid oportuit illum pati, & in cruce mori
& ita intrare in gloriam suam? & molliorem
tibi semitam spondere ausis? hîc sanè mori
cum ipso debes, si illic contregnare eidem de-
deras. Hoc in ipso jam baptismo professus
& toties idem sacramentum iterasti, quod
JESUM, tanquam Redemptorem tuum, videris
tus es.

Esse enim Christianum, & vivere Christi
ritu, quid est, quàm esse similem Christo
suo, & vitam sanctissimis ejus exemplis con-
formare? aliter autem vitæ suæ rationes imi-
tuere, quid est nisi bestiam imitari, sententiam
blandimentis deditam, aut hominem immo-
ratis vanitatum amoribus penitus mancipatum
aut demum, ut mitissimè sentiam, infidelitatem
ejusmodi sapientem moribus referre, qualem
Ethnica quondam antiquitas venerata est, &
qualem sibi tanquam virtutis exactissimam

antiqui illi Philosophi confinxerunt? Et
quamvis hujusmodi nullus adhuc in terris
apparuerit, ut pertigerit etiam ad commentiti-
am illam antiquæ Sapientiæ virtutem, quid
conducat hujusmodi probitas? Certè natura
cunquæ sancta, & innocens, apta non est, ut te-
lo inferat. Nisi fidei sequaris ductum, pro-
aberrabis à Patria.

Sed per DEUM, & per illum, quem tibi met
obes amorem salutis tuæ, te obtestor, ne dimi-
tato solùm animo hanc ducem sequere: Uti
prorsus necessarium est, ejus dictamini in
quibusdam rebus acquiescere, ita prorsus est de-
siderabile & jucundum, mente integra ejus se-
consilii permittere. Hæc enim fidelissima il-
lustratrix est, quæ & ut cognoscas, & ut se-
quaris, quæ verè bona sunt, facit. Ut quid na-
turæ cæcipientis oracula adoras, quæ non servi-
unt, nisi damnationi tuæ.

Et hæc quidem Consideratio Utilitatis, in
nos ex perfecto nostrum odio redundantis, effi-
cior est ad crucis amorem nobis commendan-
tam, quàm nihili, & peccatorum nostrorum
cognitio. Reus enim, qui ad capitale supplici-
um educitur, non satùs habet, ad jucundè acce-
ptandam, quæ infertur, mortem, si criminum
horum enormitatem solùm, & justitiæ æquum
rigo-

rigorem consideret, sed necesse est, ut profunde
in animū demittat, se hāc publicā, & infamā
stigatione pœnas illas tantisper mitigaturū,
Divinæ Justitiæ severissimas deberet, & plus
bi eorā Divinis Oculis ex imminente sup-
picio accessurū gratiæ: et sic tandem factū
ad excipiendam æquo & prompto animo fa-
lem sententiā disponetur, quandoquidem
alio jam favorem neque sperat, neque desidet
nisi à sola Conditoris sui suprema Bonitate,
cujus gratia, si moriatur, omnium vocem
metam attingit. Verum quidem est, quod
gatur quodammodo hic talis, ut sanctè
mori, sed violenta tamen morte. Nunquid
tem gratius illi esset, si mortem non carnis
manu, sed ex proprio arbitrio, absque
mia sanctè liceret excipere, nullā aliunde
lentā manu illam inferente? Nihil, credo,
bitabis. Sed applica parabolam, nunquid
vinæ Majestatis læsæ reum te fateris? nunquid
in ipso cordis tui centro contra te quæstio
moveret Divini Numinis Justitia? nunquid
telligis, temporalis ut minimum mortis te
um esse? Certè sanctas cæteroquin mem-
unicum peccatum Veniale huic supplicio
noxias fecit. Fac ergo, quod in Civilibus
nulli reo concessum est, & contra temeritatem

officium exerce, atque mortis in te pronuncia-
rentiam, sed vivificæ, & quæ nihil in natura,
quæ immmodicos affectus perimat; & illa non
tantum placabit Divinam Justitiam, sed te
quoque ad magnos in gratia coram DEO tuo
profectus attollet, & ad veri solidique boni con-
secutionem mirificè promovebit.

Sanè si valetudinis desiderium ferrum, quo
vel vena panditur, vel membrum à corpore re-
secatur, gratum tibi esse, & acceptum facit, &
omnem medicinæ amaritudinem tollit, nun-
quid justum omnino est, ut æterna illa bona,
quæ fidei beneficio animæ altum impressa,
continua hujus abnegationis acerbiter tem-
perant? Quantumvis igitur humana ratio au-
geat, & exaggeret virtutis difficultatem, nihil
persuadebit, si illico ad ea, quæ fides docet, men-
tem erigas; & si immortalis illius fructus, qui
ex hac morte nascitur, præcium contempleris,
transciet omnis, quæ præsens videtur esse, acer-
bitas, & in suavissima mercedis, ac præmiorum
expectatione quodammodo absorbebitur.

II. Jam verò, quàm vellem ego iter tibi ali-
quod monstrare, quo & securè, & sine labore
ad hanc tuimet in omnibus victoriam pertin-
eres. Satis hoc quidem mihi persuasum est,
quàm ita cordi tibi esse, quàm ad virtutis hujus

M m

per-

perfectionem aliquando evadere. Sed vide, te vanâ serij cujusdam desiderii imagine patris decipi. Sicut ad humilitatem via non est, nisi quam humiliationum exercitatio frequenter sternit; ita mortem violentam non opprobriis absque præviis, qui eam inferant, dolentibus. Quâ ratione, putas, morietur, qui mortem quidquid ad vitam, ejusque commoda perire retentum sibi vult? Intelligis, opinor, non velim; nunquam scilicet tibi morieris, quod diu naturæ nutrimenta non subtrahis, & non infers tormentas, quæ adversantur tibi ejusdem appetitibus. Hoc totum est, quod moriaris tibi, necesse est fieri. Nihil oportet rem pluribus explicare: in præxim cura consistere, quæ paucis hîc suggesti, & ab hoc momento, quotidie, & rebus in omnibus tractandis morere.

Una solùm in re peculiari adhuc divitiarum mine indiges, quod à DEO, & à Patre tuo rituali postulabis: ut intelligas nimirum, quæ nam illa sint, quibus fovetur refractaria carnalis vita quam auferre desideras, & quibus illius versus exerceri, ac debilitari opus sit? Magna enim hîc errorum esse potest periculum, si corporis & animæ non levi detrimento, & prudentis consilium moderetur, quæ agitur.

edere oportet proprio in rebus nostris sensui,
ad illorum decet acquiescere consiliis, quos vi-
de duces Divina nobis Bonitas constituit.

III. Denique ad praxin virtutis, de qua ser-
mo est, quod pertinet, nihil dubita, illam tene-
re viam debere, quam jam nunc designo. Etsi
generatim verum sit, non acquiri posse habitus,
sive actuum, quos proprios habent, beneficiorum,
longè tamen id in hoc negotio certius est: cum
remissior abnegationis usus, & perpetua na-
turalium desideriorum, quibus indulges, intem-
perantia, rebellis voluntatis pravas inclinatio-
nes, velut totidem intestinos hostes pro indul-
gentia, quâ remetipsum tractas, ratione fove-
ant. Neque enim ea est hujus negotij, quæ alio-
rum habituum, ratio, in quibus etsi non lu-
creris, nihil tamen detrimenti facis, quando cir-
ca proprium eorum objectum non operaris.
Hic enim vel non lucreris necesse est, vel per-
das, quidquid enim agis, ad virtutis hujus op-
erisque vitij naturam pertinet, cum omnia,
vel conformia sint naturæ desideriis, vel adver-
sa. Unde fit, ut in hujus virtutis exercitio re-
missus esse nequeas, quin hoc ipso jam deficias,
neque adeò quotidie progredi necesse sit, nisi quo-
tidie retroire velis.

Constantem ergo, & perennem hanc vigi-
lan-

lantiam serio tibi impera. Et hoc primo
quod observes, esto monitum.

Secundum istud esto. Quamvis eò
animi tui intentio directa esse debeat, ut per
etissimè temet noveris abnegare, & veterem
Adamum ita in te conficere, ut totus novum
duas; quamvis item neque sanitati, neque
ta parcere debeas, si id DEI tui honorifica
git; quamvis denique illa, quæ minus, quam
ta, & sanitas habent pretij, in Conditione
obsequium promptè debeas impendere, nisi
minus sub ipsa adhuc virtutis hujus iniuria &
dimenta, ea nondum debes tentare, quæ
dere solent, qui maguos in ea progressus jam
cerunt. In omnibus enim ordinatè
aggredi, quæ tentamus, & prudentiæ
bus, habitâ etiam virium nostrarum ratio.
Quippe cùm non nisi sanctum aliquod
tis hujus desiderium adhuc habeas, facile
larum rerum praxi obruereris, quæ cùm
us non nihil profeceris, videbuntur aliquas
levissimæ: & quod vitiosum esset in bono
qui te sit perfectior, id in te, qui adhuc incipi
tium classe non egressus es, nihil merebitur
tuperij. Non igitur id omne tibi ferendum
dicato, quod alij quidam facile admodum
stârunt; sed consilio tantisper mitiori
quædam

melce: cum vires temporis progressu crevent, majus etiam onus promptissimè ferēs.

Quamquam meminisse te velim, peccato quamquam integrum esse consentire, quidquid tandem sit, quod idcirco pati opus sit. Cave ita imperitè tibimet blandiaris, ut putes excusabilem te fore, si dedita operâ peccatum committas. Etsi enim verum sit, quòd tanta virtus tibi non expectetur, quanta ab homine in virtutum studio multùm jam progresso, indubium tamen est, pari industriâ & te, & proficientem quemlibet, te jam probiorem, peccatis debere obistere. De illis autem noxis hîc loquor, quæ deliberata mente solent committi.

Tertium adhuc superest, quod hac in re te monitum velim. Id verò est, ut industriâ quadam ad obtinendam de affectibus tuis victoriam utare. Hoc ages, si, quod amœnius in singulis rebus est, illud attentius intueârè, dissimulatâ tantisper, quam includunt, difficultate; si tux ad omne bonum, & illud maximè, quod naturæ adversatur, infirmitatis memineris; si nunquam victoriæ difficultatem, & quam tecum ferre, amaritudinem solùm consideres: hoc enim & fastidiosum tibi foret, & vires frangeret, & paulò pòst, quæ generosè cœpta sunt, legniter omittere cogeret.

Mm 3

Nem

Nempe qui nullâ lucrispe, nullo solatii
 dimento labores suos mitigat, facile sub
 fo onere fatiscit. Si pedes, & onustus iter facit
 tantos progressus nunquam facies, quanto
 qui in curru sedens tranquillè idem tecum
 conficit. et sicut corpus nimis laboribus fra-
 gitur, ita neque animus inter violentos nimis
 conatus durat: Et carni igitur & menti
 quisquis in virtutum studio, tranquillè
 prudentis ac moderatæ industriæ est impetum
 Ut durabilis ergo sis, neque ita vires tuas
 statim conatibus exhaurias, idoneum certamen
 ni tuo, quo naturam laceassis, solatiû adhibe.
 Huc faciet considerare, quidquid quoquo
 do dulcedinis aliquid, acerbæ cæteroque
 gnæ poterit aspergere. DEI igitur, cui ser-
 vitiis immensam Majestatem intueri; infinita
 dem beneficia in mentem revoca, quæ
 generosam à te pugnam exigunt, quam pro
 ti Largarioris honore debeas suscipere; in Sal-
 torem nostrum ex infamice cruce pendente
 oculos conice, teque ad dolorum suorum
 communionem invitantem audi. Præter
 contemplare dandum pro tuis laboribus; & à
 lud denique tecum reputa, quàm leve sit, quæ
 quid pateris, si cum Inferorum, quæ evitas
 plicis conferatur.

Hæc, & similia, si animo ut occurrant stueris, amœnam in rebus acerbissimis dulcedinem experieris, & multum ad victoriam ex iis sumes præsidij. Cœterum non est, quod veteraris, ne infirmitatis tuæ vitio omittere debeas generosa hæc certamina. Si tibi diffidas, promptum erit è Cœlo subsidium; hoc solum age, ut, quas Benignissimus DEUS submittet gratias, iistu sincerè, & seriò ad dantis gloriam utaris, neque dubita, quin prodigiosa in te operatura sit Divina Conditoris tui
Manus.

C O N S I D E R A T I O

Pro Septima Die.

De Mortificatione interna, &
externa.

Communis inter Christianos error quod judicent, mortificationem solis esse propriam, qui relictis sæculi vanitatibus DEO se in Religiosa quadam familia consecraverunt, quasi eo consilio ad sanctum hoc vitæ genus se contulerint, ut prioris vitæ errores neâ nunc pœnitentiâ expiare, & emendare possent. Nunquid autem frequenti experientia intelligimus, magnam Religiosorum utriusque sexûs partem ab ipsa tenera juventute DEO consecrâsse, in qua ne nôsse quidem adhuc illa potuerint, quæ unâ cum mundo, ejusque vicibus rutilis reliquerunt? Quàm ergo verè judicant illos ad agendam pœnitentiâ in Religiosâ Domus se contulisse, si putas, alios longè adhuc deteriores ad illam non ita obligari?

2. Non equidem negaverim esse in sanctissimis Religionibus aliquos, qui DEUM, magis quam se illi consecrarent, graviter offenderunt. Sed & illud velim te considerare, quod, si quis meliorumque, qui meliores sunt, relicto mundo

alteram quandam vivendi rationem, & Religiosa claustra convolant, certè non ideo opus est, quam agunt, pœnitentiâ habeant, quia ejusmodi vitæ rigidioris modum amplexi sunt, sed hoc, quòd in priore illa vivendi, & peccandi libertate ea commiserunt, quæ pars sæcularium hominum ferè maxima solet committere. Ex quo inferes, illis potiùs necessarias esse ultroneas hujusmodi afflictationes, qui tempus iniquitatum suarum in longius produxerunt, quàm, qui citius ad tutiora se receperunt.

3. Ut verò errorem totum exuas, nôsse debes, quòd Religiosa Professio pœnitentiam, & mortificationem, tanquam amuletum contra graviores defectus amplectatur, & tanquam instrumentum aptissimum ad obtinendam animi puritatem, vitæ que perfectionem, quæ præcipuus Religiosæ vitæ finis est, non autem tanquam aliquid, quo peccata antea vitæ exierunt, utpote, quæ ipso in Religionem ingressu extinguuntur. Inde est, quòd in sanctionibus hujusmodi familiis illi in se affligendis sint magis serij, qui vitæ semper innocentioris fuerant: nempe, cum primos vitæ suæ annos in sincero DEI servitio exegissent, amplius etiam Divinæ gratiæ præsidium, quo ad omne virtutum

M m § tum

tum studium constantius firmarentur, adeo
sunt.

4. Jam verò, nunquid austerum satis opus
oculum sibi met eruere, resecare manum, abieci-
dere pedem? Et tamē hæc omnia Servator nos
imperat sub æternæ damnationis pœna, si
dem periculum nobis creent graviter DELICTA
nostrum offendendi. Fatearis igitur necesse
mortificationis debere studiosos esse, quocirca
salvari cupiunt: utpote sine qua sese abnegare
industria nemo est, qui satis cautè peccata vitare
valeat. Sanè enim, quotquot nos creatura
biunt, tot cingunt idoneæ ad ruinam pedes
deinde quis locus tentatoris Inferni laquei
non impeditus est? & quò nos ipsa caro, atque
naturæ corruptæ desideria invitant, nisi ad
lum, quod æterno nos exitio facit obnoxiosum
tot inter insidias quæ vitare satis peccatum pe-
ris, nisi moderari appetitibus tuis appropria-
nōris?

5. Neque hîc tamen de inopinatis even-
tibus, & minùs frequentibus ad peccandum
ciis loquor, quæ tam vehementia sint, quæ
quotquot ab iis sollicitantur, superentur, quæ
tumvis generosi appareant, sed simpliciter pro-
nuncio, sine animi mortificatione fieri posse
modum non posse, ut vel horam sine notabili
quodam

modam peccato transigas; tunc præsertim, si
communem illam vivendi rationem teneas,
quam passim Mundus, & sæcularium homi-
num turba sequitur, in qua & objecta, & illicita
peccandum multa sunt, & longè efficacissi-
ma,

6. Neque dicas, te per DEI gratiam non aded
esse inconstantem, ut omni vento te permittas;
neque, in raris jam periculis versatum te fuisse,
& impunè tamen evasisse omnia. Nam si ap-
petitibus tuis dominari non didicisti, omnis illa,
quam jactas, innocentia tua potius extrinsecæ
DEI Protectioni, quàm industriæ tuæ adscribi
debet. Mens certè indomita, neque gratiæ
virtutis illustranti, neque magnanimitati suæ de-
bet, quòd non labatur identidem, sed uni & so-
li grates agat Conditoris sui Clementissimæ
manui, quæ ita planum facit iter, ut non per-
mittat incautam in offendicula cum periculo
gravioris lapsus incurrere.

7. Quantumvis illustrante Divina gratia
horrorem habeas omnis peccati gravis, &
omnium quoquo modo ad illud accedentium
implacabilem, non ita tamen hanc animi, ut vi-
detur, firmitatem tibi gratulare, ut mortificandi
timet studium omittas; facilè, mihi crede, cir-
cumventus cades, nisi generosè tuis appetitibus
con-

contraire assueveris. Quin imò, si securus cuneus
 fores, non eò te deducendum, ut gravi na
 DEUM tuum unquam sustineas offendere,
 hil tamen à mortificationis continuo exer
 debes idcirco remittere, cum & animi & co
 poris afflictatio multùm ad spiritualem pro
 ctum faciat, quem utique nunquam, dum vi
 negliges.

8. Si jam & ordinem, quem in mortifi
 onis negotio tenere debeas, cupis scire, con
 brevem & facillimam methodum. Primum
 tur in illis te rebus abnega, quæ sub gravi
 cati pœna sunt prohibita, ita, ut nullam sub
 ri cogitationem patiare, quam non, simul
 que adverteris, promptissimè ex mente ab
 Secundò parem ferè curam in ea impendes,
 sub venialis peccati pœna sunt verita. Tercio
 erit, ut id omne à te removeas, quod imper
 ctionis cuiuspiam nãvo illum animi
 aspergit. Ultimus tandem, & excellentiss
 bor erit, ut novis quotidie incrementis in illa
 perfectionis profectum facias.

9. Prima duo ex modò allatis capita con
 no præcepta, posteriora non nisi consilii sunt.
 Primum majoris momenti est, quàm scilicet
 dum, & simili ratione secundum præceptum
 rari debet; imperfectionum relectio minime
 cepit

ceptionibus obnoxia est, quàm illorum, quæ
perfectiora videntur, consecratio. Ad prima
vero nemo penitus est, qui semper non oblige-
tur. Tertium multum cum primis duobus affi-
nitatis habet, quia per quàm proclive est ab im-
perfectioribus ad peccata delabi. Quartum
hanc potissimum prærogativam habet, quòd &
novos nobis à DEO favores impetret, & aliquã
semper illorum suppliciorum parte nos eximat,
quæ Divinæ ejus Justitiæ propter peccata no-
stra debemus.

10. Fortiter ergo negotium aggredere, &
animò viriles ac violentas manus iniice, non ut
à peccatis solum, quibus DEUS offenditur, im-
munitatem te serves, sed & ut sanctior fias, & quo-
tidianis profectibus in virtute crescas. Observa
vigili studio omnes voluntatis tuæ motus, & si
quem virtutis exactissimæ non conformem de-
prehenderit, eum illico coërce: neque mitius il-
los tractare memineris, qui, etsi de se indiffe-
rentes sint, ad sanctum tamen finem non ten-
dunt. Quidquid vanorum appetituum sentis,
quibus honores, delicias, vitæ commoda, ut-
cumque innocentia videantur, desiderare inci-
pis, in ipsis statim principiis suffoca, & assuesce
nihil amare aliud, quàm DEI tui sanctissimam
voluntatem. Longè autem à te omnes illas
aci-

animi acerbitates, & tumultus remove, quibus
& proximo, & tibi metipſi gravis es.

11. Fac, ne vel gaudium in prospero rerum
tuarum fluxu, vel tristitia in adversis eventibus
rationis limites excedat, quin potius neque
tutus, neque tristis esse sustine ob humanam de
taxat felicitatem. Quidquid sollicitudinis
animo incumbit, excute, metus vehementiores,
& spem immodicam nullam admittat.
Prompto fac animo sis, perdendi, quidquid
pensè diligis, si ita DEI tui providentiæ videatur,
tur, & patiendi, quidquid acerbum fore iudicatur,
si Divina tibi manus immitteret.

12. Vide, num consuetudinem habes, aut
scandalosam aut impertectam saltem in
conversacione quâdam utaris nimium delictorum
ex qua damni plus, quàm lucri facias? Et ab illis
abstine. Si quis te offendit, ignosce: & nisi
tua te conscientia, vel spiritualis Pater prohibet,
illum ipsum, à quo passus es, frequenter
conveni, peculiari studio DEUM pro ipso pro
care. Sed & familiariter uti disce iis, qui te
pendunt: & si qua ab huiusmodi irascendi
obtingit occasio, præmunire animum, & ad
patientiam obfirmare scito.

13. Noveris à Christiano Homine alienis
simum esse, vires omnes ad vindicandum esse
res,

te, si quid offensæ passus es, sed neque illud integrum tibi velis esse, ut eorum, à qui-
us injuriam accepisti, honorem, & existi-
mationem deprimas. Hic enim vero virum
præsta, & absque palpo tecum pugna. Fru-
stra & perfectus, & salvus esse desideras, nisi hic
viceris. Cave, excuses pertinaciter errores
tuos, cave occultes illos, & in alios, ut multi so-
lent, conicias. Ecce innocentem, sed præcla-
ram subigendæ naturæ modum, qui neque ca-
pit, neque pectus lædet, & animum tamen sal-
vum conservabit.

14. Coërce linguam, & omnia illi verba
imprudencia, scurrilia, mordacia, arrogantia,
curiosa, & inutilia interdicta velis; longè ta-
men severius illa cavebis, quæ gravius adhuc ve-
nosa sunt, quàm omnia, quæ recensui. Extende
hanc linguæ moderationem ad aurium etiam,
& oculorum usum, nihil ut audias, legasve si-
milit. Si quid loqui oportebit, id ingenuè, ut
satis, stude; ne quam veritati larvam inducas,
quamquam neque proloqui concessum esto,
quod taceri convenit. Expedi sanè, erubescere
non nihil in colloquentium corona, quàm
DEO inspectante in veritatis leges falso sermo-
ne quidpiam eloqui. Cavillis autem, & male-
volentia, ut cunque levis videatur & tolerabilis,
pe-

penitus omnem in colloquiis tuis accessum te-
ga. Qui verè bonus est, malè de nullo loquitur
nisi DEVS iusserit.

15. Palati appetitibus moderaberis, si coleris
pro facultatum tuarum ratione non nimium
quisitos desideres; si ex eo, quod apponitur
non deliciores solùm bolos tibi seligas,
quâcunque alimenti formâ contentus sis,
cessitati serviens, non voluptati; si corda
cibos effusionem temperes, nunquam loquaris
de victu, neque oculos in omnes circa patris
evolare patiaris. Mens, quæ ingluviei servi-
hil adhuc virtutis habet.

16. Deliciarum amorem ita moderate
nulla in re voluptatem, quamvis permittas
quæras, nisi tunc cùm secundum DEI
tissimam Voluntatem te id facturum
Non igitur magnas expensas facies, ut delicias
te vestias; quietem in lecto non nisi moderate
admodum admittes. Quòd si enim blandi-
miùm tuum mancipiũ tractas, experieris,
in te rebelle futurum sit. Conversatio
Colloquia, & Occupationes omnes, fac,
Divinæ Voluntatis normam exactæ sint
non suscipiantur, nescio, cujus voluptate
tiâ, quæ tam innocens sanè non
ut non aliquando perniciosa futura sit.

& jocos omnes à te abdica, nisi, quos DEO
gratos fore noveris.

17. Omnem in te, rebúque tuis pompam
& ostentationem ita fuge, ut commodo & so-
lido cultu contentus sis; quidquid enim su-
perflui sectaris, pauperum indigentia eripis.
Cave igitur ulla in re dissimules, quod verbis,
& nomine profiteri soles, quoties te ad Cruci-
fixi familiam spectare dicis. Si Domini ergo
nuditatem imitari vel non potes, vel non au-
des, ed tamen virtutis, fac, ut procedas, ut super-
biam aliquid abiicias. Sed & in verbis humili-
tatem observa, ut neque tua sublimibus jaectanti-
bus extollas, neque aliena parcis valde laudibus
extolles, atque extenues.

18. Oculorum motus in potestate habe, ut non
liberum ad illicita illos evagari non permittas,
& modeste, etiam cum solus es, contine. Si
tunc ex DEI tui praesentia, in cujus con-
spectu nunquam non versaris, eam tibi mode-
stam familiarem facis, non difficile dein erit,
cum in publicum prodieris, leves & in-
consideratos hominum aspectus cavere. Neque
aliud est, quod manifestius dissolutam
mentem prodit, quam oculi licenter hac illac
vagabundi. Simili deinde studio curabis, ne
in vultu tuo vel invidia, vel indignationis,

N n vel

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

vel tristici fastidij, alteriusve immodici affectus indicium deprehendat. In facie certè legiam quidquid intus in animo occultum latet.

19. Modestiam in primis curis tuis iunge illam seriæ cuidam gravitati, quam omni incessu, motuque corporis observes. que ita fac, ut externa morum tuorum quantum licet, nulli vituperio sit obnoxia, mortificatis hunc in finem internis animi tui. Nam amabilis illa morum compositio, excellentes esse solent, quotquot serio student, sanè aliunde non nascitur, quam tegeterrima animi, quam colunt, pace, ac Severa quidem est hæc mortificatio, sed æquè ad spirituales profectum tuum profectò idonea: neque periculum est, corporis valetudo damni inde aliquid tiatur, sed multum potius capiet menti. Nihil enim efficacius constanti corporis valetudinem tuetur, quàm quilla animi serenitas.

20. Ad jejunia, vigiliis, cilicia, & disciplinas & huiusmodi carnis macerationes, quod pertinet, consultius est, ut Patre tuo Spirituali intelligas, quid in factu opus iudicet. Porrò, quod suaaserit, constanter & fideliter perfice.

neemne, si quos nôsti magnis se auste-
ritatibus divexare; sed neque nirmùm etiã
hujusmodi tyrannides æstima; sunt enim,
non inficior; magna Christianæ Perfectio-
nis pars; sed nisi cum humilitate conjun-
ctæ sint, sanè non omni carent periculo.
Neque ulrà, quàm vires tuæ ferant, hu-
jusmodi afflictiones suscipe, neque alij; si
quid in hoc negotio generosè in temet au-
des, nisi Patri tuo spiritali id revela; &
idem; quantumcunq; feceris, parùm in
estimatione tua sit. Nihil profecturum te
in virtute puta, nisi id egeris, quod DEUS
tuus à te fieri deside-
rat.

